

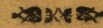
Πλὴν δὲ τούτου παραινείται ὁ κ. Μόσχος νὰ μὴ ἀντιφάσκη πολλάκις ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι, δεῖγμα ὅτι κατὰ τόπους κοινοὺς καὶ κατὰ τύπους κενοὺς γράφει καὶ οὐχὶ κατ' ἰδίαν πεποιθήσιν. Διότι, ἵνα καταστήσωμεν καθολικωτέραν τὴν κρίσιν ἡμῶν, παρατηροῦμεν αὐτῷ ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ 1. ἀριθμῷ ἔγραψε πράγματα ἐκ διαμέτρου ἀντιφατικά. Οὕτως, ἐν ᾧ ἐν σελίδι 9. τοῦ 1. ἀριθμοῦ γράφει: «Ἐδοκιμάσθη ἡ παιδεία καὶ ἀπέτυχεν ἔδοκιμάσθη ἡ παιδαγωγικὴ καὶ ἀπέτυχεν· ἀλλὰ δὲν ἔδοκιμάσθη (!) τὸ Ἐδαγγέλιον. Ἄ (sic), ἐκεῖνο εἶναι ἡ δύναμις ἧς ἔχομεν ἀνάγκη», — μετὰ ἐπτα ἀκριβῶς στίχους λέγει ὅτι «τὸ Ἐδαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἶναι δύναμις δοκιμασθεῖσα πειραματικῶς ἐπὶ 19 ἡδὴ αἰῶνας» καὶ μετὰ τρεῖς στίχους ἐπάναλαμβάνει ὅτι τὸ Ἐδαγγέλιον «εἶναι φάρμακον δεδοκιμασμένης ἐνεργείας καὶ ἀξίας», καὶ ἐν τῇ ἐπομένῃ σελίδι, ἦτοι μετὰ πέντε στίχους, πληροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι «ἐν τῷ χωνευτηρίῳ τούτῳ (τῇ ἱστορίᾳ) δοκιμασθεὶς ὁ Χριστιανισμὸς ἀπεδείχθη ὅτι ἐνέχει δύναμιν ἀκαταμάχητον» (*). Τοιαύτας ἀξιοβρηνήτους ἀντιφάσεις μόνον παρὰ τῷ ἀξιοβρηνήτῳ συντάκτῃ τοῦ «Λόγου» ἔτυχεν ἡμεῖς νὰ ἴδωμεν. Οὕτως, ἐν ᾧ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 18. Μαΐου διδάσκει ὁ φιλόσοφος οὗτος (ἐν τῇ γ' στήλῃ τῆς α' σελίδος) ὅτι «κατὰ τὴν βιβλίον τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας τὸ ὄνομα Ἀδὰμ ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν πρῶτον ἀνθρώπον», μικρόν τι κατωτέρω, ἦτοι μετὰ δέκα ἀκριβῶς στίχους, γράφει ὅτι «τὰ — ὀνόματα τῶν πρωτοπλάστων, Ἀδὰμ καὶ Ἐῦα, οὔτε τῆς σανσκριτικῆς οὔτε τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσης εἰσὶν ὀνόματα, ἀλλὰ τῆς Ἀδαμικῆς (!!), τῆς γλώσσης ἐκείνης, ἣν ἐδημιούργησεν ὁ Ἀδὰμ, δυὸς ὀνόματα πᾶσι τοῖς ζώοις σύμφωνα πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν (!), καὶ ἣν ἐλάλουν τὰ τέκνα αὐτοῦ μέχρι τῆς συγχύσεως τῶν γλωσσῶν (!) καὶ τῆς διασπορᾶς τῶν ἐθνῶν (!)» !!! Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ὁ θέλων νὰ μορφώσῃ τὴν τῶν ἄλλων διάνοιαν ὀφείλει κατὰ πρῶτον νὰ διορθώσῃ πᾶσαν ἁμορφίαν τῆς ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο, ἐννοεῖται, ἂν θέλῃ νὰ μὴ γίνηται ἀνωφελὴς ἢ καταγέλκτος.

Ταῦτα μετὰ πάσης τῆς εἰλικρινείας λέγομεν, — μετὰ τῆς φιλαλήθους ἐκείνης εἰλικρινείας, ἣν ἀγνοοῦσιν οἱ ἀναπλάσται, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ θεοφύροι ῥήτορες οἱ ἀναγορεύοντες μερᾶκιά τινα θεοφῶρα ἄτε ἰδρύνοντα συλλόγους δι' ἐνισχύσεως ὑπερφυσικῆς ὑπὸ τῆς θείας χάριτος (!!!).

(B.)

(*) Βλ. καὶ 8. ἀριθμὸν ἐν σελ. 59: « ἡ τῆς ψυχῆς θεραπεία ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπιγνώσεως καὶ ὀρθῆς χρήσεως καὶ ἐκ τῆς ἐγκαίρου ἐφαρμογῆς τῆς δεδοκιμασμένης μεθόδου τοῦ Ἐδαγγέλιου.»

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀναπλαστικὴ καλλιτεχνικὴ εἰκὼν νεανίου πεφυσιωμένου ἕνεκα πλοῦτο. — Ὅσοι τῶν ἡμετέρων προσφιλῶν ἀναγνωστῶν ἐγκλείουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ἑαυτῶν καλλιτεχνικὸν συναίσθημα παρακαλοῦνται νὰ ἐξευγενίσωσι καὶ νὰ ἐκλεπτύνωσι καὶ ν' ἀπικιθερώσωσιν αὐτό, ἐντροφῶντες ἐν τῇ ἐξῆς Ῥαφαηλεῖ εἰκόνι.

«Συναντᾶτε νεανίαν πλούσιον. Ἡ ἀξία τοῦ ὄλη(!) συνίσταται εἰς τὰ χρήματα, τὰ κτήματα, τοὺς βόας καὶ λοιπὰ τετράποδα (Ἐξαίρουνται αἱ ὄρνιθες ὡς δίποδα) τοῦ πατρός του. Εἶνε δὲ αὐτὸς ἐν ἐξαίρετον χουσοῦν ἀνδράποδον (Τετριμένη ὀλίγον ἢ ἔκφρασις!). Ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ φύεται κεφαλὴ ἀντὶ κολοκύνθης (Ὅθεν οἱ πεφυσιωμένοι πλούσιοι νεανία ὤφειλον νὰ ἔχωσιν ἀντὶ κεφαλῆς κολοκύνθην!!!), ὁ δὲ ἐγκέφαλός του δὲν ζυγίζει περισσώτερον ἀπὸ τὴν χρυσοῦν καδέραν του. (Ὑποτίθεται βεβαίως ἡ χρυσοῦν καδέρα τῶν πλουσίων νεανίσκων λίαν ἐλαφρά!) Εἰς τὸ βλέπειν ἀσπάλαιξ (Περίεργον τῆ ἀληθείας τοῦτο!), εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν πίθηκος (Αἰδῶς, Ἀργεῖε, αἰδῶς!). Φρόνημά του τὸ ἔχειν περιουσίαν, ἰδεῶδές του τὸ ἔχειν ἀπόλαυσιν. (Ὁ ἀναμάρτητος ἀναπλάστης πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω!) — Ὁ νεανίσκος αὐτὸς τί εἶνε; *Πεφυσιωμένος.*»

(Ἀνάπλασις Δ', σελ. 974. ἐν ἀρθρῷ τοῦ κ. Μιχαήλ Ἰ. Γαλανοῦ.)

Ἀναπλαστικὴ ἀποκάλυψις φοβερῶν μυστηρίων. Ὁ Θεὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμπαθεὶ πρὸς τὴν δυσμορφίαν καὶ σπανιώτερον πρὸς τὴν καλλονήν. — Ἀκούσατε καὶ σκέρῃτε καὶ διδάχθητε καὶ ἀναπλάσθητε:

«Ἐπίσης δὲν εἰμπορεῖ (νὰ ἦνε πεφυσιωμένος) ὅστις σέβεται τὸν Θεόν, πρὸ τοῦ ὁποίου ἢ φυσίωσις εἶνε ἀμάρτημα βδελυκτὸν (Πόθεν τοῦτο δῆλον;), καὶ πρὸ τοῦ ὁποίου ὄλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσοι καὶ πολλάκις προτιμότεροι (Ἰδοὺ ἰσότης!) ὑπὲρ τοὺς μεγάλους οἱ μικροὶ (Διατί τοῦτο;) καὶ ὑπὲρ τοὺς ἰσχυροὺς οἱ ἀσθενεῖς (Ἔνεκα τίνος λόγου;), ὅχι δὲ σπανίως συμπαθεστέρα ἢ ἀγμορφία ὑπὲρ τὴν καλλονὴν (!!!).» (Ἀνάπλασις Δ', σελ. 975. ἐν ἀρθρῷ τοῦ κ. Μιχαήλ Ἰ. Γαλανοῦ.)

Ἐπὶ τῷ τελευταίῳ ἰδίῳ διδάγματι θαυμάζομεν, ἐξιστάμεθα, ἀποροῦμεν, σιγᾶμεν!